

Iran - I præstestyret under ramadanen

Præstestyre, Sepah milits og vogternes råd. Fra officielt hold signaleres hverken gæstfrihed eller åbne arme. Iran er et af verdens mest muslimske og lukkede lande og ikke ligefrem gennemsnitsturistens foretrukne rejsemål. Men bag den skræmmende facade gemmer der sig en fascinerende, ældgammel civilisation, fantastiske kulturoplevelser og frem for alt en af verdens mest gæstfrie befolkninger.

TEKST OG FOTO: JAKOB ØSTER

Frihedsgudindens "sande" ansigt foran den såkaldte "amerikanske spionhule" i Teheran. Dømt selv, hvilken stat, du synes er den mest slyngelagtige.

Stort baggrundsbillede: Tildækket dame spankulerer væk fra Ayatollah Khomeini imponante mausoleum, hvis indre leder tankerne hen på en flyhangar.

Billede øverst: Kashan er en gammel handelsby, der ligger midt mellem Teheran og Isfahan. Byen er især kendt for den hyggelige basar, der byder på alskens tingeltangel

Billede nederst: Marskandiser tager sig en middagslur foran sin samling af uopdagede skatte i Kashans basar .

Billede modsatte side: Om aftenen udgør Imam-pladsen i Isfahan et yndet udflytningstøj for lokale familier, der på deres tæpper hygger sig med en medbragt kop te, mens drenge spiller fodbold rundt omkring på den smukke plads.

Ankomst Teheran

Nu må de godt snart vågne, tænker vi, og ringer på for femte gang. Taxachaufføren bag os betragter os utålmodigt. Vi har aftalt fast pris, og nu har han fundet vores hotel og vil sådan set gerne videre, signalerer han. Fair nok. Problemet er bare, at klokken er 2 om natten, vi er lige ankommet til Teheran, og vi aner ikke, hvor vi skal sove. Og alt her i downtown Teheran synes lige så lukket som munden på kritikerne af præstestyret.

Vi opgiver at vække receptionisten på Hotel Naderi foran os og fisker vores livline af en Lonely Planet guidebog op af tasken. 200 meter oppe ad en lille øde smøge ligger et andet hotel, fortæller biblen, der ved besked om alt i den ganske verden os. Taxachaufføren kører os derop og bekendtgør, at prisen netop er steget til det dobbelte af den faste pris, vi aftalte i lufthavnen. To hoteller, dobbelt pris, siger han. Han får noget midt i mellem og kører forurettet sin vej.

Det nye hotel viser sig selvfølgelig at være et alt for dyrt luksushotel, så kort efter står vi igen med vores rygsække og banker desperat på Hotel Naderis tunge træddør. Efter en rum tid hører vi endelig rumsteren inde fra det forjættede hotel, hvorefter en klatøjet fyr med morgenhår langt om længe lukker os ind. Den halvsovende receptionist, som viser sig at være armenier og lyde navnet David, leder os igennem en flot hall med gamle telefonbokse, fritstående søjler, mahognimøbler og kilometervis af persiske tæpper op til vores værelse, der ligger på anden sal og vender ud mod gaden.

Den islamiske republik Iran er, som navnet antyder, et af verdens mest muslimske lande, og vi er uheldigvis havnet her midt i ramadanen. Alle rettroende, altså næsten alle, faster fra solopgang til solnedgang. Da vi vågner, er solen for længst stået op, og vi spekulerer lidt på, om vi mon skal vente helt til den er gået ned igen, før vi kan

få noget at spise. Men før vi kan forlade hotellet og gå på jagt efter mad, skal vi først pakkes ind efter alle styrets regler, hvilket især stiller krav til min kæreste, Charlotte.

Hijab

Én af mine gamle studiekammerater, som nu med sit job rejser rundt i hele verden, fortalte mig engang en historie om Iran. Hun var på forretningsrejse og blev omdirigeret til at flyve via Teheran, da hun var på vej til De Forenede Arabiske Emirater. Hendes påklædning var valgt ud fra, at hun var på vej til det frimodige Dubai, og hun havde ingen idé om, at hun pludselig skulle mellem-lande i det strikse præstestyre. Efter landingen i Teheran missede hun selvfølgelig sin videre forbindelse og måtte derfor vente fem timer på det næste fly. Uheldigvis omfatter hijab regler, der foreskriver, at kvinder skal være tildækket på offentlige steder, også lufthavne. Så i 30 graders varme måtte hun vente de mange timer indhyllet i en nødtørftigt sammenflettet chador, konstrueret af varme nylontæpper, venligst udlånt af Lufthansa.

Heldigvis er vi bedre forberedt. Charlotte baksler på hotelværelset med et af de utallige tørklæder, hun har købt på Nørrebro, inden vi tog hjemmefra. Der er sikkerhedsnåle og hårspænder alle vegne, og efter store anstrengelser lykkes det til sidst at få tørklædet sat. Resten af munderingen består af lange sorte bukser, tunika og sort trekvart lang blazer plus en god gang make-up, som vi har set, at de lokale bruger en del af. Det ser nogenlunde fornuftigt ud og falder nok ikke helt ved siden af. Mændene har det lettere, så jeg kan nøjes med et par lange bukser og en t-shirt.

Vi går ud i varmen for at lede efter mad. Det er efterår, men vel 25 grader i solen. Charlotte sveder under de flagrende gevandter. Der viser sig hurtigt at være ligeså nemt at finde en lokal restaurant, der har åbent, som at finde en muslim, der elsker bacon og Anders Fogh Rasmussen. Til sidst lykkes det dog alli-

gevel. Et par af hotellerne har licens til at servere mad og drikke i dagtimerne. Men kun for turister forstås. Efter det behørigt er tjekket, at vi nu også er turister, og det er noteret hvor vi bor, får vi lov til at gå ind i hotelrestauranten.

For enden af vejen

Teheran, der direkte oversat betyder "for enden af vejen" er med sine 14 millioner indbyggere en stor, grå, hektisk, smogfyldt by. Der er omkring to millioner biler på vejene, hvoraf halvdelen er de iranske producerede Peykan, der forurener svært og formentligt ikke kører meget over fem kilometer på literen. Mange af de små faldefærdige biler er så gamle, at de fint lever op til betydningen af byens navn. Trafikken i Teheran er diabolsk, og det kræver nerver af stål for en fodgænger at krydse byens veje. Det virker som om, det er hovedparten af de mange Peykan-bilers største - og formentlig sidste - ønske at accelerere uhemmet frem mod enhver tilfældig fodgænger, der skyndsomt forsøger at krydse kørebanen.

Trods kaos i trafikken, smog og mange mennesker samlet på et lille areal, er Teheran en rimeligt velfungerende by. Vejene er gode, og folk er høflige, hjælp-

somme og velklædte, og selv om mange ikke taler engelsk, synes uddannelsesniveauet højt. Befolkningen er trods det strenge islamiske styre blandt mellem-østens mest vestligt orienterede, og deres europæiske aner er tydelige. Vi går rundt i den tunge trafik og kigger på de mange iranere på gaden, der tydeligvis nedstammer fra mange forskellige folkeslag. Et mix af øst og vest.

Midt på dagen farer vi vild i basaren mellem chador-klædte kvinder, præster fra moskéen og et virvar af butikker, der sælger krydderier, nødder, garn og smykker. Vi forsøger at bruge noget af den enorme stak penge, vi har skaffet os ved at veksle 200\$ til iranske rials. Vores indkøb får det dog ikke til at svinde meget i stakken, da priserne er så lave. Da vi endelig slipper ud fra det muntre kaos i basaren, aner vi ikke, hvor vi er. Taxachaufføren, der skal køre os hjem, taler kun farsi, og selvfølgelig har vi ikke fra vores hotel husket at medbringe et visitkort med hoteladressen skrevet med arabiske tegn. Da føler vi os lidt alene i den store by og begynder at tvivle på, om vi vil nå vores eftermiddagsfly til Isfahan. Men efter at chaufføren har spurgt om vej et par gange, får han bragt os hjem til hotellet.

Frokost under ramadanen

Om eftermiddagen i ventesalen i lufthavnen er vi sultne igen. Butikkerne er åbne, så vi køber nogle pistacienødder. En mand kommer hen og henstiller til os, at vi ikke spiser dem offentligt, når det er ramadan. Straks efter kommer en anden noget yngre mand over til os. »Spis bare«, siger han: »Rejsende må ifølge Koranen godt spise under ramadanen, og i øvrigt er I udlændinge. Selvfølgelig må I spise«. Enkelte af de lokale spiser også, så de lærdes skrifter fortolkes åbenbart forskelligt. Vi falder i snak med den venlige, yngre mand, der viser sig at være ingeniør og på forretningsrejse, og endog særdeles interesseret i den vestlige verden. Han fortæller, at han er træt af præstestyret og de strikse regler. »Man skulle adskille kirke og stat. Men det er umuligt at få ændret indefra. Jeg ville ønske, at USA kom og fjernede præsterne«, siger han. Vi undres over, at han tør fremsætte et så politisk udsagn, der sikkert kunne sende ham direkte i kachotten, til fremmede, han kun lige har mødt. Men i øvrigt har han sikkert ret i, at det i et jernhårdt diktatur ikke er let for menigmand at gøre oprør. Turister har længere snor, så måske man burde gå i sympatidemonstration i bar røv ned gennem

hovedgaden i Teheran her midt under ramadanen med en flaske Jack Daniels i den ene hånd og en plakat med et billede af frihedsgudinden i den anden. Da vi dog har ambitioner om at se mere på resten af vores rejse end indersiden af en iransk fængselscelle (og da vores kuffert i øvrigt heller ikke ligefrem er stopfyldt med whisky og plakater af frihedsgudinden) nøjes vi nu med blot at stige op i Iran Airs Fokker 100 med kurs mod Isfahan.

”Tænk engang, hvad chancen er for, at en dansker ville standse sin i forvejen fyldte bil på Vesterbrogade, invitere to fremmede personer ind i sit hjem og byde dem på et måltid, som han ikke engang selv kunne tage del i?”

Isfahan - halvdelen af verden i en by

Isfahan er en af hovedbyerne fra det gamle persiske rige og måske den smukkeste by i hele Mellemøsten. Symboliseret om noget sted af Naqsh-E Jahan-pladsen, eller i daglig tale blot Imam-pladsen, en enorm plads omkranset af noget af den flotteste bestående arkitektur i den muslimske verden. Pladsen er over 500 meter lang og en af verdens største pladser. Hele vejen rundt er opført en bygning i to etager, udsmykket med hundredvis af karakteristiske buer. Midt på langsiderne findes to moskeer, en portal og et palads, alt sammen opført i 1600-tallet. Om aftenen oplyses de mange bygninger og det store springvand i midten, og pladsen funkler som i 1001 nats eventyr. Mange lokale iranere sidder på tæpper og drikker te, og de lokale drenge arrangerer fodboldkampe rundt omkring på den kæmpe plads.

Isfahan, der i gamle dage blev kaldt for ”halvdelen af verden i én by”, er desuden spækket med gamle smukke broer, grønne parker og historiske paladser. Her er hyggelige tehuse, hvor mænd i timevis snakker, drikker te og ryger vandpibe. Moskéerne er enorme og har mosaikker i delikate mønstre. Inde i moskéerne messer imamer foran bedende mænd. Tildækkede chadorklædte damer beder i bederum kun for kvinder. Selv her i deres allerhelligste vinker de os frem og lader os tage billeder. Gæstfriheden er dybt indgroet, og vi støder på den overalt.

Basarerne omkring Imam-pladsen har alt fra gammelt skrammel til krydderier, sølv og bronzesmykker, miniaturemalerier malet på kamelbinder, antikviteter, silke og uld, keramiske krukker og mosaikker. Masser af fremragende kunsthåndværk. Og selvfølgelig persiske tæpper. To tusinde år har iranerne brugt på at perfektionere deres berømte tæpper. Et tæppe er for en iraner ikke bare et tæppe, men et statussymbol, og mange af verdens bedste og dyreste tæpper kommer her fra Isfahan. Det er lidt af en videnskab at se på tæpper, finder vi ud af. Man skal helst vide noget om knudetæthed, vævningens metode, farvningsprocessen og sammensætningen af uld og silke.

Lige så længe som de lokale har brugt på at perfektionere tæpperne, lige så længe har de også brugt på at blive bedre til at sælge dem, så selv om man ganske givet kan gøre et tæppekup her i basaren, gælder det i den grad om at kunne skille skæg fra snot, hvis man skal have det rigtige tæppe til den rigtige pris.

Et lift i natten

Vi møder Hasan, da vi en aften i Isfahan på en stor gade forsøger at praje en taxa. En hvid privat personbil stopper, og chaufføren, der er en sympatisk og distingveret ældre herre, spørger på et formfuldendt engelsk, om vi vil have et lift. I bilen sidder desuden tre kvinder, alle iklædt sort chador. En underlig situation at en privat mand, der allerede har bilen fyldt op, stopper og tilbyder os fremmede et lift. Oven i købet er de selv på vej ud af byen, modsat os der er på indvej mod centrum. De sorte damer i den hvide bil smiler ud til os. Kvinderne i bilen er Hasans kone og to døtre. Mariam, den ene datter, flytter sig om på forsædet, som hun deler med sin mor. Vi sætter os ind på bagsædet med den anden datter. Mens vi kører fortæller Hasan, at han var professor på universitetet og underviste amerikanske studerende i persisk historie indtil den islamiske revolution i 1979. Da han sætter os af ved den berømte Si-o-Seh bro inviterer han os til at næste dag at kigge forbi den vekselsbutik, hvor han arbejder og drikke en kop te med ham.

Besøg hos en iransk familie

Dagen efter har vi knap slubret den skoldhede te i os, før Hasan bekendtgør, at vi

er inviteret til middag hjemme hos ham, og at hans datter allerede er på vej i deres bil for at hente os. Kort efter befinder vi os derfor foran Hasans nydelige, hvide villalejlighed. Vi tager skoene af og går ind. Mænd må ikke give hånd eller røre kvinderne, så jeg smiler og nikker blot til Hasans kone og døtre. De tre kvinder beholder selv her i deres eget hjem deres tildækning på under hele besøget.

Der er røde persiske væg-til-væg tæpper i alle rum, store lysekroner, og to siddegrupper med mahognistole og lave sofaborde. Middagen indtager vi siddende på gulvet. Moren dækker op med en dug, som hun lægger direkte på tæppet, hvorpå hun stiller et utal af små skåle med koresht - en tyk stuvning med spinat - urter, kylling og hakkede nødder samt mast (yoghurt), ris og brød, som vi velfornøjede slubrer i os. Det er eftermiddag. Resten af familien må først spise ved solnedgang, så de nøjes med at se på.

Det er en syret situation, og vi føler os uendeligt langt væk fra det kolde, reserverede Skandinavien. Tænk engang, hvad chancen er for, at en dansker ville standse sin i forvejen fyldte bil på Vesterbrogade, invitere to fremmede personer ind i sit hjem og byde dem på et måltid, som han ikke engang selv kunne tage del i? Men her sidder vi ved den dækkede dug midt under ramadanen og føler os nærmest pinligt berørt over deres enorme gæstfrihed. Det er paradoksalt, at et af verdens, ifølge medierne, mest frygtede lande, har en af verdens mest imødekommende befolkninger.

Efter maden kører vi en tur i familiens bil nummer to, en Peugeot 306, som vi har på fornemmelsen mest bliver anvendt til lidt finere formål. Hasan viser os blandt andet Manor Jomban, som er et gravkammer i udkanten af byen bestående af en firkantet kasse, på hvis tag der er konstrueret to fritstående minareter, der pga. en mærkværdig konstruktionsfejl kan sættes i svingninger.

Et par dage i Kashan

»I love you so much«, siger vores taxa-chauffør med et kæmpegrin. Det er stort set det eneste, han kan sige på engelsk, og han gentager det i en uendelighed. Da det eneste, vi kan sige på farsi er »merci«, der ligesom på fransk betyder tak, samt »salam aleikum, agha« og »salam aleikum, khonum«, der betyder

henholdsvis vær hilset, Hr. og Fru, er vores samtalemuligheder begrænsede, men det er nu meget hyggeligt i hans taxa alligevel. Vi har prajet ham på gaden og har lejet ham en halv dag til at køre os rundt for at se forskellige steder omkring den lille by Kashan. Det er i hvert fald det, vi har forsøgt at aftale.

Vi ser et par moskéer og nogle berømte, rekonstruerede historiske huse, som rige handelsmænd fra byens berømte basar byggede for snart 1000 år siden. Byens gamle huse er sindrigt konstruerede med to dørhammere, en rund til mændene og en aflang til kvinderne, der afgiver hver sin karakteristiske bankelyd. Snedigt designet således, at beboerne kan høre, om det er en mand eller en kvinde, der kommer på besøg, således at kvinderne i huset kan tildække sig derefter. Vores smilende taxachauffør kæmper og kæmper for at komme i tanke om nogle engelske ord. Pludselig lyser han op i et smil: »Iran no good!« proklamerer han, og peger på en flok tildækkede damer på gaden.

Kashan er en mindre by og i løbet af de par dage, vi opholder os der, lykkes det os aldrig at finde en restaurant, der må servere mad midt på dagen. I stedet må vi proviantere og indtage vores frokost i smug gemt af vejen på vores hotelværelse.

Tilbage i Teheran

Rejsen rundt i Iran ender, hvor den begyndte. Tilbage i Teheran tager vi metroen rundt for at se et par af byens attraktioner. Hinanden ser vi dog ikke så meget til undervejs på vores sight-seeingtur, for kvinder og mænd må ikke sidde i samme vogn i metroen. Sammen tillades vi dog adgang til Ayatollah Khomeinis gigantiske mausoleum, hvis indre ligner en flyhangar, hvor hele gulvet er blevet dækket med tæpper. Midt i dette kolossale, tomme rum syner den gamle overpræsts ensomme kiste ikke af meget.

Billede øverst: Aftenvandpiben tændes, og snakken går foran udendørs tehuse ved Si-o-seh broen. Mange af Isfahans ældgamle tehuse ligger ved eller under byens berømte broer.

Billede midten: Isfahans mest berømte bro hedder Si-o-Seh, der betyder 33 på persisk. Navnet hentyder til de 33 buer, broen består af.

Billede nederst: En mand med bedekrans byder velkommen til Jameh-moskéen i Isfahan. Selv på de allerhelligste steder inviteres udlændinge indenfor af de gæstfrie Iranere.

DBK's nye rejseblog

AF GERNER THOMSEN

Der er blevet taget pænt imod klubbens nye rejseblog (www.berejstblog.dk), som blev søsat i maj. Både aktive og passive medlemmer har her mulighed for at gå ind og dele rejseinformation med hinanden online, og flere har allerede benyttet sig af det. Men vi kan sagtens tåle at blive flere aktive på bloggen! Faktisk bliver bloggen ikke bedre, end medlemmerne selv gør den til – her er det ikke nok, at enkelte ihærdige ildsjæle gør en indsats.

Så derfor: Kom ud af busken og surf ind på www.berejstblog.dk. Se, om du kan bidrage med en kommentar, fx under 'Spørgsmål om rejser', eller lav dit eget indlæg om noget rejserrelevant, som du gerne vil have ud til klubbens næsten 500 medlemmer. Netop deling af rejseviden er én af klubbens fornemmeste opgaver, og bloggen egner sig fortrinligt til formålet.

For ikke hele tiden at skulle surfe ind på bloggen og se, om der er kommet nye indlæg, så har du mulighed for at få tilsendt en mail hver gang, der sker noget nyt. Og det er heldigvis ganske enkelt, du gør bare sådan her:

- Klik ind på www.berejstblog.dk
- Log på med din E-mail-adresse og password ('abc123', hvis det er første gang, du logger på).
- Klik på linket 'Redigér' og skift password til noget mere personligt (hvis ikke du allerede har gjort det på et tidligere tidspunkt). Kryds boksene af med 'Indlæg' og 'Kommentarer'. Skriv din nuværende adgangskode og klik 'Gem'.

Du vil nu automatisk få tilsendt en mail, hver gang der kommer nye indlæg på bloggen, eller hver gang nogen kommenterer på ét af dine indlæg. Skulle du (mod forventning) blive træt af at modtage mails fra bloggen, så er det ligeså nemt at slå denne funktion fra igen, som det er at slå den til.

Der er dømt 1001 nats eventyrstemning ved imam-moskéen på den kolossale Nagsh-E-Johan-plads i Isfahan. Pladsens navn betyder "verdens mønster", men alle lokale omtaler blot pladsen som Imam-pladsen.

Efter at have forladt de jordiske rester af den gamle Ayatollah med det lange skæg og de hårde øjne, tager vi toget til Rey og ser et andet af Irans helligste steder: Gravkammeret med det mundrette navn 'Imamzadeh Shah-e Abdal-Azim'. Et kæmpestort og imponerende gravkompleks, hvor væggene er beklædt med spejlmosaikker og funkler og glimter i guld og sølv, og hvor hobevis af tildækkede pilgrimme dagligt kommer for at bede.

Den amerikanske spionhule

Vi når også ud til den tidligere amerikanske ambassade, som styret har overtaget og omdøbt til "Den Amerikanske Spionhule". Det er en bygning med kolossal historisk betydning. Det var fra denne bygning, at CIA i 1953 orkestrerede det kup, der bragte den amerikanskstøttede shah til magten, og det

var i denne bygning, at iranske studerende i 1978 omkring shahens fald stormede ambassaden og holdt 53 udenlandske diplomater som gidsler i 444 dage for at forsøge at forhindre, at USA/Storbritannien igen skulle udpege og indsætte en statsleder, som de kunne kontrollere. Gidseltagningen afsluttedes først i 1979, da Khomeni overtog magten og dannede den islamiske republik, der fortsat eksisterer.

Bygningen fungerer i dag som tilholdssted for den militante Sepah-milits, der direkte oversat betyder "væbnet hær", og bruges til at sikre, at revolutionens forskrifter overholdes. Langs den lange mur, der omkranser bygningen, findes antiamerikanske slogans og farverige graffitimalerier, blandt andet ét, hvor frihedsgudindens ansigt er skiftet ud

med et dødningshoved. Foran muren står en flok unge studerende og venter på bussen. Pigerne er tildækkede, men mange bærer kraftig make-up. Drengene er afslappet klædt og ser vestlige ud. Et par af dem kommer over til os. »I skal ikke tage jer af det der«, siger den ene. »Det er bare styrets tegninger. De fleste af os kan godt lide USA«.

Airborn med Iran Air

Så snart den Airbus, der skal bringe os hjem til Danmark, løfter hjulene fra startbanen, forlader iransk grund og rammer internationalt luftrum, ser vi forvandlingen. Passagererne er nu, trods det at vi flyver med Iran Air, ikke længere underlagt iransk lov. Valget om påklædning er nu kvindernes eget, og de fleste kvinder tager straks tørklædet af og slår håret ud. Vi læner os tilbage og forsøger at fordøje

de mange indtryk fra et af verdens på en gang mest lukkede og mest gæstfrie lande. Landet, der i medierne lyder så skræmmende og faretruende, viste sig i stedet at være venligt, imødekommende, sikkert at rejse i og på mange områder velfungerende. Selv om man kan være nok så uenig med et styre, hvor religion og lovgivning er bundet sammen, og man kan være nok så uenig i de strikse regler om tildækning, alkohol osv., må man konstatere, at hvis man rejser til Iran og følger de spilleregler, der gælder, får man mulighed for at opleve en enestående kultur og et sympatisk folk. For om der er noget, der karakteriserer Iran, er det iranerne. Flinke og gæstfrie. Smilende og nysgerrige.

Praktiske oplysninger

Fly

Vi fløj med Iran Air direkte København - Teheran for kr. 2.600 retur (i 2005). Dengang kunne man også vælge Kish Air for kun ca. 1.300 kroner retur. Kish Air benyttede sig af ældgamle russiske Tupolov-fly, men operer så vidt vides ikke længere på ruten. Billetterne købte vi hos Arya Travel på Vester Farimagsgade i København.

Visum

Skal søges i god tid hos den iranske ambassade i København. Personligt fremmøde er ikke officielt påkrævet, men stærkt anbefalelsesværdigt, hvis man vil være helt sikker på at få sit visum (jeg mødte et par jyder, der arbejdede for Arla, på ambassaden, og de havde haft store problemer ved at sende passene ind).

Transport i Iran

Da vi købte flybilletten Kbh-Iran kunne den samtidig kombineres med en eller to indenrigsflyvninger til kun 100 kr. pr. stk.(!) Arya Travel hjalp os med at fixe dette. Desuden er lokale busser glimrende og billige.

Overnatninger

Teheran: Hotel Naderi. Isfahan: Aria Hotel. Kashan: Sayyah Hotel. Alle tre hoteller var glimrende og alle steder kostede et dobbeltværelse med bad og toilet cirka 150 kr. pr nat.

Charlotte i fuld mundering foran den gamle telefonboks i Hotel Naderis lobby. Trekvartlang jakke og tørklæde om håret er påkrævet, så snart man bevæger sig ud af sit hotelværelse.

